

V Holešově dne 25.VI. 1945.

Pan Karel Schmitke, pošt. zřízenec,
Pálkovičky u Místku.

Vážený pane,

Četl jsem Vaši výzvu v Novém Slově ze dne 24.června 1945, jíž pátráte po panu Gureckém, četnickém ~~skrzákněm~~ ^{doručitelku} na Vsetíně. S panem Gureckým jsem byl v době od 28.března do 6.dubna 1945 vězněn v cele č.43 Kounicových kolejí v Brně, mohu proto Vám oznámiti, co mi sám během této doby řekl a také osvětliti pozadí jeho zatčení.

V Kounicových kolejích jsem byl od 27.února 1945. Dne 28.března 1945 asi po 10.hod. večer, snad bylo i více, přivedli do naší světnice č. 43 pana Gureckého. Byl již bez četnické uniformy a měl jenom náhradní oblek, který mu dali v kolejích. Tenkrát byli kromě mne v cele č. 43 ještě: pan Žitný, obchodník originály obrazů z Mor.Ostravy,/-prodejnu měl v některé kavárně v M.Ostravě, jejíž jméno mi již vypadlo z paměti-/; pan Morgensztern, tenkrát dělník továrny na měřicí přístroje, bytem v Bílovicích u Brna, Polák Adamčík z Varšavy, nějaký Ukrajinec a pan Melich, napověď zemského divadla v Brně, bytem tuším v Starobrněnské ulici.

O panu Gureckém mohu říci toto:

Do Brna byl umyšlně a záměrně ~~vylákan~~ ^{vylákan} zemským velitelstvím četnickým v Brně k lékařské prohlídce, poněvadž v budově tohoto velitelství byl již úředníky Gestapa očekáván a hned zatčen. Bylo mu prý řečeno, že Gestapo má na tom zájem, aby na Vsetíně nikdo nevěděl, že byl zatčen, aby tím prý nebyli upozorněni další lidé, které chtěli ještě lapiti. ~~XXXXXX~~ Přítel Gurecký byl ve spojení s partisaný skupiny majora Murzina /tak ho alespoň jmenoval/ a měl prý pověření z Moskvy pro převzetí oblasti Vsetína. Gurecký byl tajně Gestapem pozorován již od ledna 1945, tak alespoň seznal při výslechu. Gestapo se o něm dovědělo z výpovědi t.zv. Malého Franty - to bylo ovšem krycí jméno. Případ Gureckého byl těžký a beznadějný, toho si byl on také dobře vědom a počítal s nějhorším. O jeho činnosti mělo Gestapo tak přesné a již ověřené zprávy, že se nešlo již nic zakrývatí a nijak uhýbatí. Podle jeho slov, musel jen prostě potvrditi to, co již Gestapo samo mělo jinde zjištěno. Musel být přítomen exekuci rodiny Juříčkovy v Leskovci, kde prý byl vybudován úkryt pro partisaný a kde se snímí také stýkal. O existenci tohoto úkrytu mělo Gestapo již od ledna zprávu a také od této doby byl bankr u Juříčků /přízvisko u Machálků tuším/ také pozorován. Tato exekuce se prováděla dne 3.dubna 1945, Gurecký byl k ní odvezen již večer dne 2.dubna. Celý tento případ ho velmi trápil, poněvadž utracená rodina byla prý velmi hoňná, poctivá a vlastenecky uvědomělá. Na jejím prozrazení neměl žádného vlivu, poněvadž Gstpo vlastně již všechno vědělo. Gureckého účast na exekuci rodiny Juříčkovy byla podle známého sadistického receptu Gestapa součást jeho trestu. Gurecký si byl vědom, že musí očekávat trest nějhorší a těšil se spolu s námi jen na jedinou možnost záchrany: urychlený konec a příchod ruské armády. Nemohu ani dobře vypsat, jak jsme podle jenom velmi kusých zpráv o událostech na frontách horečně celé večery a i noci kombinovali, kdy by mohlo k tomuto touženému konci dojít. Dne 6.dubna 1945 asi v 9.hod.večer byl přítel Gurecký z naší cely náhle odvolán se známou gestapáckou výzvou: Alles mit. Spolu s ním byli z cely odvedeni ještě mnozí jiní vězni /podle nynějších novinových zprávy se potvrzují, že jich tenkrát odvezli 150/. Kam byli odvezeni není mi známo. O tomto transportu se nyní usilovně pátrá, poněvadž žádný z těch

to vězňů se doposud nevrátil. Pokud vím, byli s ním současně odvezeni: z Bystřice p. Host.: řed. měšť. šk. Josef Brada, inspektor šk. Úlehla, odb. učitelé Ševčíková a Novák, úředník Filip; z Hranic: řed. měšť. šk. Fr. Čajka, odb. uč. Jaromír Pukl, úředník Renner; dále bylo tam více vězňů ze Zlína, Val. Meziříčí, jejich jména však neznám.

Gurecký těžce nesl, že mu byl znemožněn jakýkoliv styk s rodinou, nesměl psát domů a jinak v tak krátké době nemohl podat o sobě žádnou zprávu. Měl velké starosti o rodinu, aby i ona nebyla persekvována a vzpomínal obzvláště na svoji nejmenší dcerku, děvčátko chodící do obecné školy. Při výslechu týrán nebyl, poněvadž u něho nebylo možno nic zapírat, vše bylo již známo a nemělo smyslu kličkovat při tak přesné a prokázané věci. V ostatním jsme Gureckému ve všem vypomohli, pokud jsme sami mohli /mycí potřeby, jídlo atd./ I při hrozně bídném stravování v kolejích hlad netrpěl.

To je vše, co mohu k Vaší výzvě Vám oznámiti. Já sám jsem byl z Kouniček odvezen hned na to v neděli dne 8. dubna 1945 do trestaneckého tábora do Mirošova u Plzně. Po nás odjely pak ještě transporty další, jeden opět do Mirošova.

Gurecký byl statečný člověk a já doposud neztrácím naděje, že celý zmizelý transport se ještě najde. Právě minulou neděli jsem se dověděl, že se zvláště v Rakousku stále ještě nacházejí doposud neznámé tábory politických vězňů. Tož pořád ještě není vyloučeno, že také transport ze 6. dubna 1945 se ještě objeví. Mám na tom sám zájem a sleduji to, poněvadž shora jmenování z Bystřice a Hranic byli účastníci a spolupracovníci v mém politickém případě. Nemohu se opravdu doposud plně těšit z toho, že jsem ještě s několika šťastnějšími vyvázl s holým životem, když stále vzpomínám na ostatní, kteří doposud nejsou doma.

Pozdravuji Vas srdečně a prosím o zprávu, kdyby se Vám podařilo zjistiti něco určitějšího o příteli Gureckém. Sám učiním podobně, když se dovím něco o některých účastnících toho šťastného transportu z 6. dubna 1945. Znamenám se Vám v plné účtě oddaný

Antonín Šynář

okresní školní inspektor
Holešov, Nám. 11.